

на 14 града говорятъ безъ никаква граматика и не разбирають обикновенния гръцки езикъ (р. 10—14 на Enquiries touching the diversity of languages and religions. London, 1674). По Gesner и Roccha, прѣдшественици на Brerewood, славянскиятъ езикъ се говорѣлъ отъ 60 народи; източнитѣ славяни, ако и подчинени на Цариградския патриархъ, пишели съ chiurilizza (Ср. Postell. de ling. Dalmat. Rocch. въ Biblioth. Vatican., 161, etc.). Brerewood изрично пише, че славянскиятъ езикъ е *обикновенниятъ, простонароденъ* езикъ въ Турската империя (р. 72). „Той се говори и въ Тракия, Македония и Епиръ, а въ Цариградския палатъ е много фамилиаренъ между самитѣ турски войници“).

Вънъ отъ килиитѣ, въ Сливенъ е имало и тъй нарѣченитѣ *метоси*, въ които сж живѣели *агенти* на нѣкои мѣнастири. Тия агенти се наричали *таксидиоти*, които, снабдени съ позволително отъ надлежния владика, сж сновѣли между християнското население за просия. Дѣтели сж се на врѣменни и постоянни. Първитѣ плащали по 500—1000 гроша на владиката (евматикъ), а вторитѣ — отъ 2000 до 3000 гроша, споредъ епархията, въ която обикаляли. (Ср. Зап. на Д-ръ Селимински, I, 37—38). Такива въ България сж били най-вече отъ мѣнастиритѣ въ Иерусалимъ, Синайската гора и Св. Гора. За тѣхния развратъ, невѣжество, шарлатанство, говори самъ Д-ръ Селимински (ср. *ibid*). Мнозинството отъ тѣхъ сж били орждия на гръцкитѣ владичи и сж разсѣвали отровата на елинизацията и мрака.

Сливенскитѣ *метоси* били два — единъ при черквата Св. Димитръ, който до скоро стоеше въ развалини, а днесъ влиза като частъ отъ площада „Хаджи Димитъръ“ (на сѣверъ отъ черквата и срѣщу аптеката Пощовъ), а другиятъ при „Фърчиловата“ воденица (въ днешната кѣща на Тодоръ Желѣзницата), вѣроятнo по-старъ отъ първия. Отъ запомненитѣ въ Сливенъ таксидиоти, знае се името на *Партений*, калугеръ отъ Св. Горския мѣнастиръ Дохиари. Той се чува вече въ 1817 г. и съ помощта на Одринския владика станалъ изповѣдникъ на сливенци. Разваленъ въ коститѣ, той скоро станалъ нетърпимъ. Прѣзъ врѣме на Сливенското възстание въ 1821 г. (Завѣра), Партений издалъ на турскитѣ власти много сливенци, а други се отървали чрѣзъ подкупъ даденъ нему. По едно врѣме той заставилъ Одринския владика да затвори сливенското градско училище, да аргоса единъ отъ учителитѣ, а заедно съ него и българскитѣ монаси въ града, само за това, че сж изобличавали безбожнитѣ му дѣла. Партений се махналъ отъ Сливенъ чакъ прѣзъ 1827 г., 10-и януарий. Жалко е, че Д-ръ Селимински, който знаелъ лично Партения, не пише нищо за *българскитѣ* монаси въ Сливенъ, за тѣхната тукъ дѣйность и мисия (id. I, 54).